

Cestou lásky

OBSAH

Cestou lásky-----	3
Zrození Ježíšovo-----	8
Dětství a dospívání-----	12
Dospělost-----	14
Naplnění-----	20
Poslední večere-----	21
Zahrada Getsemanská-----	22
Dokonáno jest-----	24

Podle nauky duchovního učitele Emanuela
zpracovala v roce 2000 Pavla Kašparcová

Copyright © 2011 Helena Pejšová. Všechna práva vyhrazena.
Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

CESTOU LÁSKY

Nezkreslenou pravdu o životě a působení Ježíše Krista nelze hledat v konfesionálních naukách. Původní biblické texty, korigované církevními institucemi, ztratily na mnoha místech logickou návaznost a odstraněním reinkarnační nauky i možnost pochopení smyslu pozemského života. Jediným čistým, člověkem nepozměněným pramenem této pravdy zůstávají mediální sdělení vysoko stojících nadzemských bytostí. Z tohoto pramene čerpají moje slova. Přijmete je se stejnou láskou a pokorou, s jakou vám je podávám.

Kristus není Bůh, jak mnohá náboženství mylně učí, stejně jako matka Maria není matka Boží, nýbrž matka Ježíšova. Kristus je jméno duchovní, Ježíš jméno pozemské. V Bibli má Kristus dvě jména. Matouš a Jesajah ho nazývají Emanuel, což znamená „Bůh s námi“ a reprezentuje vnitřní stav nositele tohoto jména. Jméno Ježíš představuje vnější osobnost a znamená „Zachránce“.

Bůh sám stvořil přímo jen jedinou bytost, Krista. Všechna další stvoření jsou částí Božského prasevřtla, které Kristus oděl fluidálním tělem. V Kristovi, přímém Božském stvoření, je sjednocen mužský a ženský princip, další bytosti byly stvořeny v duálech.

„On je obrazem Boha neviditelného a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho.“ Pavel, List Koloským, 15.

Kristus žil eóny let s Bohem sám než došlo ke stvoření dalších bytostí, jejichž se stal králem. Vzájemné soužití v harmonii s božskými zákony a vzájemná láska přetrvaly další eóny, až se v Luciferovi, druhorozeném stvoření, probudila pýcha, touha být sám králem rostoucích duchovních rodin. Mnohé duše podporovaly Lucifera ve snaze po získání moci. Tím docházelo k porušování vzájemné harmonie a Bohem daných zákonů, ke ztrátě duchovní čistoty, ke zhušťování fluidální substance těl a tím k rostoucí neschopnosti života v lehkém, čistém prostoru dosavadních domovů, které musely tyto duše opustit.

Toto provinění je to, co nazýváme dědičným hříchem. Nemá nic společného s konfesionální naukou o dědičném hříchu, převzatém od Adama a Evy a nejsme ho zbaveni pokřtěním. Bude vyrovnán teprve tehdy, až opět dosáhneme svoji původní duševní čistotu.

Od prvního okamžiku odchodu provinilých duší, který znamenal roztržení duchovních rodin a duálů, pomáhá Kristus podle daného Božského plánu spolu se Svatým duchem, společenstvím všech čistých andělů, až dodnes při jejich osvobození a možnosti návratu do původních domovů. Svou inkarnací na Zemi je osvobodil z Luciferovy nadvlády. Duše, které se touží vrátit zpět k Bohu, procházejí vývojovými inkarnačními cykly tak dlouho, až získají svoji původní čistotu, která jim tento návrat umožní.

Po celá tisíciletí se na Zemi inkarovalo mnoho vysokých duchovních osobností, aby pomohly při plnění Kristových spasitelských plánů.

Začněme u známého proroka **Henocha**. Henoch, vysoký anděl Boží, vedl a informoval lidstvo o jeho původu a úkolech. V neustálém spojení s Kristem seznamoval lidstvo s duchovní pravdou a vysvětloval mu cestu návratu k Bohu. Jeho poslání nebylo lehké, protože Luciferova moc nad obyvateli Země byla a je až dodnes veliká, což se projevovalo tehdy jako dnes v nízké morální a duchovní úrovni člověka. Luciferovi pomocníci strhávali lidstvo ke stále hlubšímu morálnímu propadu, který skončil potopou světa. Zachráněna zůstala jen Bohu věrná a podle Jeho zákonů žijící rodina Noa, která se měla stát základním kamenem nového, čistého života.

„I viděl Hospodin, jak se na Zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvor jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý.“ Mojžíš, Genesis, 6, 4.

Luciferova moc nad člověkem se však projevila i u potomků Noe, jak dokazuje osud měst Sodomy a Gomory a rodiny Lotovy.

Kristus se snažil i nadále vytvořit most, umožňující návrat všem, kteří poznali svůj omyl a svoje provinění. Jejich vedoucím se stal

další na Zemi dobrovolně inkarnovaný anděl Boží, **Abrahám**. Abrahámův život se vyznačoval hlubokou věrností, oddaností a láskou k Bohu, což dokázal četnými, úspěšně překonanými životními zkouškami, na příklad při obětování vlastního syna. Jeho potomci byli vyvoleni stát se pomocníky Krista při spasení Luciferem svedených stvoření. Jakub a jeho synové byli vedeni do Egypta, kde se měli v úrodném území Gošen, oddělení od pohanského obyvatelstva, rozmnožovat a stát se národem Hebrejců, nositelů čisté víry v jednoho Boha.

Protože život v dostatku a přebytku je nebezpečím pro lidskou věrnost a oddanost, dopustil Bůh, aby Hebrejci, nazývaní též národem Abrahámovým, byli faraóny utlačováni a drženi v otroctví.

Ne Bůh sám, nýbrž Luciferovi pomocníci nutili faraóny k těmto činům, protože se obávali nebezpečí z rozšiřující se čisté víry v jednoho Boha. Zesilovali stále více strach egyptských vládců, kteří dobře poznali sílu a inteligenci národa Hebrejců, o moc a prvenství. Tento strach vedl faraóna k vydání příkazu, že každý hebrejský novorozenec mužského pohlaví má být usmrcen. Hebrejské ženy se musely plně přizpůsobovat modlářskému životu země a sloužit Egyptanům jako otrokyně. Zotročování žen a usmrcování mužských potomků byly pro Hebrejce nesmírnou životní tragédií. Opět pomohl Kristus tím, že zvolil jednoho ze svých věrných služebníků, Mojžíše, aby se inkaroval k jejich záchraně.

Mojžíš, syn hebrejské rodiny, byl po narození zachráněn dcerou faraóna, která mu umožnila nejvyšší vzdělání tehdejší doby. Vyzbrojen vysokou inteligencí a senzitivitou stal se vůdcem Hebrejců, žijících v Egyptě. V době dospělosti došlo k jeho spojení s Kristem (hořící keř), který ho připravil na budoucí úlohu. Ale nejprve musel splnit dva velmi těžké úkoly: Přesvědčit v Egyptě žijící Hebrejce, že je Bohem pověřen vyvést je z Egypta do Zaslíbené země a přivést faraóna k povolení jejich odchodu.

I zde zasáhli plně, jak je známo z biblických vyprávění, Luciferovi pomocníci ve formě egyptských kouzelníků. Došlo k tvrdému boji

mezi dobrem a zlem, mezi Kristovými a Luciferovými pomocníky. Mojžíš proměnil s nadzemskou pomocí hůl v hada, řadu nedobrych duchů v kvákající žáby, vodu v krev a podobně, ale služebníci Luciferovi dokázali totéž. V tomto tvrdém boji šlo o budoucnost hebrejského národa, který byl v té době jedním z duchovně nejvyspělejších národů světa. Jestliže by v procházejícím boji podlehl, byl by nadobro zničen.

Velkou pomocí se mu stalo, že došlo ke zničení všech egyptských mužských novorozenců. (Tyto duše se inkarnovaly dobrovolně, s plným vědomím své brzké smrti, kterou vyrovnaly velkou část své karmy.) To vzbudilo u faraóna strach. A protože největším strachem moci je strach o sebe sama, nechal faraón Hebrejce odejít ze země.

Nejtěžší zkouškou víry v Boha a Jeho pomoc bylo pro Hebrejce putování pouští. Kristus je chránil proti útokům Egyptanů. Rozdělal moře a vytvořil z jeho vln chránící stěny, živil je manou a hasil jejich žízeň vodou, vytrysklou z tvrdé skály. Putovali naplnění vírou v Toho, kdo jim pomáhal a často k nim hovořil, dál, až dosáhli území, které se jim stalo novým domovem.

„Chtěl bych vám připomenout, bratři, že naši praotcové byli všichni pod oblačným sloupem, všichni prošli mořem, všichni byli křtem v oblaku a v moři spojení s Mojžíšem, všichni jedli týž duchovní pokrm a pili týž duchovní nápoj; pili totiž a jedli z duchovní skály, která je doprovázela a tou skálou byl Kristus.“ Pavel, První list Korintským, 10, 1-5.

Rostoucímu národu byla Bohem dána příkázání, která musela být dodržována. Kristus si byl vědom toho, že nejsilnější zbraní pro ovládnutí člověka je jeho chtivost po hmotném zisku. Proto byl do života Hebrejců zaveden zákon, který vyžadoval odevzdání desetiny všeho majetku a části úrody jako pomoc potřebným. Svá pole nesměli každý sedmý rok obhospodařovat a každý padesátý rok museli vrátit statky jim svěřené. Nesměli vyžadovat úroky a jiné poplatky, aby bylo zabráněno lichvářství.

Největším nebezpečím však zůstávaly modlářské zvyky, převzaté ze života v Egyptě. Existence duchovního světa představovala pro tehdejšího člověka, stejně jako je tomu dnes, velkou magickou přitažlivostí, sílu a moc. Apoštol Pavel píše v *Prvním listu Korintským*, 12, 2: „*Pamatujte se, že když jste byli pohané, táhlo vás to neodolatelně k němým modlám ?*”

Spiritistická spojení s nízkým duchovním světem byla a jsou až dodnes nejmocnější zbraní luciferské moci. Tehdy tak jako dnes přinášela senzace, rady pro získání majetku, udivovala zdánlivě správnými vědomostmi o minulosti a budoucnosti člověka, radami a předpověďmi všeho druhu. Využívala všeho, co pochlebuje lidským vlastnostem a sklonům, jen aby odvedla lidi od víry v Boha a duchovní čistotu.

Když se Hebrejci nadobro usadili na území Moabitů v Šitímu, začali propadat stále více působení nečistých sil, mnohobožství, nemravnostem a neřestem, provázejícím obětní obřady.

„*Když Izrael pobýval v Šitímu, začal lid smilnit s Moábkami. Zvaly totiž lid k obětním hodům svého božstva a lid holdoval a klaněl se jejich božstvu.*” 4. Mojžíš, 25,1-2.

Neřesti se staly ctností a ctnosti neřestí. Skoro celé generace Hebrejců odpadly od víry v jediného Boha a od Jeho zákonů. Kristus se svými pomocníky se snažil nahradit spiritistická spojení s nízkým astrálním světem kontaktem s vyššími čistými duchovními bytostmi. Pomohl hebrejským vůdcům najít čistá média, dodnes známá pod názvem proroci, prostory pro jejich činnost a příslušná zařízení. Ale působení čistých proroků proti démonickým silám „proroka Baala” nebylo snadné. V trvalém boji za víru v jediného Boha a za morální čistotu blížila se stále více doba osvobození všech, kteří se toužili oprostit z područí luciferských sil. Doba prorokovaného příchodu Mesiáše, Ježíše Krista, který se se svolením svého Otce dobrovolně inkarnoval na Zemi.

Příchod Mesiáše připravovali již dlouho před jeho zrozením četní proroci, dobrovolně inkarnované vysoké duchovní osobnosti. Jedním

z těchto proroků byl **Eliáš**, který pomáhal účinně v boji proti modlářství a hlásal pravdy jediného Boha. Jakmile splnil svůj úkol, vrátil se zpět do nadzemí, aniž by prodělal pozemskou smrt. Krátce potom se inkaroval znovu jako syn Zachariášův, kterého známe pod jménem Jan Křtitel.

Zrození **Jana Křtitele** bylo oznámeno Zachariášovi archandělem Gabrielem s poselstvím o příchodu očekávaného Mesiáše. Zároveň se zjevil Gabriel i mladé ženě v Nazaretu, která byla vyvolena stát se pozemskou matkou Mesiáše, Ježíše. Její jméno - **Marie**.

ZROZENÍ JEŽÍŠOVO

Setkání Marie a Josefa bylo připravováno již dlouho před jejich narozením. Oba byly čisté vysoké duchovní osobnosti bez dědičného hříchu, které se měly podílet na plnění Kristova vykupitelského plánu. Kristus sám si je vyvolil před svou inkarnací jako pozemské rodiče. *"Jakob měl syna Josefa, muže Marie, z níž se narodil Ježíš, řečený Kristus."* Matouš 1,16.

Pravdou je, že otcem Josefa nebyl Jakob, nýbrž Heli. Po jeho smrti se stal Josefovým otčímem Heliho bratr Jakob. Podle tehdy platného římského práva převzal otčím všechny povinnosti a práva pravého otce.

Maria přišla do domu Josefova již jako zcela mladé děvče v době, kdy byl Josef ještě ženatý, ale bezdětný. Zákon dovoľoval v tomto případě mužům další manželství a židovské mravy umožňovaly rodičům hledat partnery pro své děti již v jejich útlém mládí. Děti ctily rozhodnutí rodičů a plně se mu podřídily.

Dítě Maria bylo zaslíbeno Josefovi jako budoucí žena a bylo přijato Josefovou rodinou, která mu zajišťovala až do doby dospělosti ochranu dívčí čistoty, jako budoucí člen rodiny. Josefova první žena brzy poté zemřela. Josef byl bohabojný, čestný muž, vysoce nadané médium, které bylo schopno přijímat při pravidelných večerních modlitbách sdělení vysokých Božských andělů. Jednoho dne, kdy zůstal s Marií sám, hluboce pohroužen do vroucí modlitby a do svého nitra, ohlásil se anděl, který Marii pozdravil jako požehnanou a vyvolenou mezi ženami. Maria nerozuměla jeho slovům a pokorně se ptala: „*Kdo jsi, že mne tak oslovuješ? Nerozumím ti a nevím, co míníš.*”

Tu ji sdělil anděl, že jeho jméno je Gabriel a že ji chce připravit na budoucí úkol matky přicházejícího Spasitele.

„*Neboj se! Porodíš syna, kterému dáš jméno Ježíš. On je vámi očekávaný Mesiáš, vykupitel národů.*”

Maria, stále ještě udivena, odpověděla:

„*Jak se to má stát, když jsem ještě nepoznala muže?*”

Početí Ježíšovo procházelo přesně podle zákonů platných na Zemi, na níž se měl Kristus zrodit. Výjimku z tohoto Bohem daného zákona nemohl činit ani tak vysoký duch jako je Kristus. Kdyby Bůh činil výjimku v jím daných zákonech, nebyl by Bohem absolutním.

Konfesionální nauky hovoří o panenství Marie. Maria byla pannou před početím Ježíšovým, k němuž došlo zcela zákonitě spojením zárodečných buněk pomocí ženského a mužského pohlavního orgánu. Josef byl, jak již bylo řečeno, hluboké čisté médium a v mediálním stavu bylo použito jeho tělo k tomu, aby se Maria stala matkou. Duch Krista vstoupil do těla dítěte až několik okamžiků po jeho zrození. Prvním křesťanům byl tento zákonitý průběh Kristova početí znám a přijímán jako zcela přirozený počátek lidského života.

Jakmile Josef procitl z tranzu, vyprávěla mu Maria vše. Báł se přicházejících následků, protože před přijetím Marie do svého domu musel učinit slib, že bude chránit její panenskou čistotu. Porušení tohoto slibu by následoval tvrdý trest. Pro Josefa nastala doba těžkých

vnitřních bojů, které využívaly negativní síly ve svůj prospěch tím, že v něm zesilovaly nevíru v Mariina slova. Josef byl člověk a v normálním stavu jednal a reagoval tak jako každý z nás. Nevěřil vyprávění své snoubenky. Žárlivost a trpké zklamání ho nutily k rozhodnutí Marii tajně opustit, aby ji nevydal smrti vstříc, protože židovské zákony vyžadovaly, aby snoubenka, která se zpronevěřila svému zaslíbenému, byla ukamenována.

Maria Josefovi nic nevymlouvala, ačkoliv trpěla jeho nedůvěrou. Věřila, že Bůh mu nějakým způsobem zjeví pravdu.

K tomu došlo již v následující noci, kdy Boží posel potvrdil Josefovi ve snu pravdivost Mariiných slov.

„Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii za svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš. Když se Josef probudil ze spánku, učinil, jak mu přikázal anděl Hospodinův, a přijal svoji manželku k sobě.“ Matouš 1, 20-24.

Katolická nauka učí, že Maria byla bez dědičného hříchu. To je správné, protože Maria nepatřila k duším, které přešly na stranu Lucifera, zůstala věrná Kristovi.

Nesprávné je však tvrzení, že žila oproštěna ode všech hříchů. Žádný člověk, žijící na duchovně nízko vyvinuté Zemi, nezůstane bez prohřešků. Ty však lze dělit na prohřešky velké a malé.

Nesprávné je i tvrzení, že po početí a zrození Ježíšově zůstala pannou a že Ježíš byl jejím jediným dítětem. Tak jako každá pozemská žena ztrácí početím svoje panenství, byla Maria pannou pouze do doby Ježíšova početí.

Po narození Ježíšově měla s Josefem ještě další děti a pečovala o dcerku své zemřelé přítelkyně, o sirotka Miriam.

Nový zákon hovoří o bratrech a sestrách Ježíšových.

„Přišla za ním jeho matka a bratři, ale nemohli se k němu dostat přes zástup. Lidé mu oznámili: Tvoje matka a bratři stojí venku a chtějí se s tebou setkat.“ Lukáš 8, 19-20.

Tím nejsou míněni příbuzní. Lidé, kteří Ježíšovi oznamovali příchod jeho rodiny, dovedli dobře rozlišovat mezi příbuznými a rodinou. Stejně hovoří i Matouš a Marek. Hovoří všichni tři Evangelisté nepravdu? Když kázal Ježíš v Nazaretě, ptali se lidé: „*Odkud se u toho člověka vzala taková moudrost a mocné činy? Což to není syn tesaře? Což se jeho matka nejmenuje Maria a jeho bratři Jakub, Josef, Šimon a Juda? A nejsou všechny jeho sestry u nás? Odkud to tedy ten člověk všechno má?*” Kdyby zůstala Maria po Ježíšově zrození pannou, jak by došlo ke zrození dalších sourozenců Ježíšových? Panenství Marie je dogma, stvořené člověkem, který si v důsledku náboženského fanatismu vytvářel vlastní pravdu.

Když se blížil čas Ježíšova narození, museli odejít Josef a Maria do Betléma.

„Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu. Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města. Také Josef, který pocházel z rodu Davidova, se vydal z Galileje, z města Nazaretu, do města Davidova, které se nazývá Betlém, aby se dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě.” Lukáš 2,1-6.

V Betlémě nenašli jiné přístřeší než stáj, v níž zůstali s ostatními cestujícími. Zde přišla doba Ježíšova narození, při němž Marii pomáhaly přítomné ženy, zatím co muži odešli. Narozené dítě, chlapec Ješua, nám známý Ježíš, přišel na svět tak jako všichni lidé. Ani zde nebyla porušena pozemská zákonitost. I zde byla splněna vůle Boží, aby se Jeho prvorozený syn narodil v nejskromnějších poměrech. Bohatství světa je pro lidskou duši nepřínlivá zátěž a pro Boží říši neznamená nic.

V nadzemí, v království Kristově, bylo Jeho narození na Zemi přijato s velkým jásotem. Zástupy andělů hledaly blízkost lidí, aby jim oznámily narození jejich vykupitele. Sdělení andělů pastevcům a příchod tří králů z Orientu líčí Nový zákon. (Lukáš 2, 14)

Tři králové z Orientu byli velmi citlivá média. Ve své domovině, obdařeni vírou v jediného Boha, poučováni vysokými čistými anděly o duchovních pravdách, přijali jejich vyzvání a vydali se na cestu ke zrozenému Mesiášovi, k dítěti, v němž se inkarnoval syn Boží, aby osvobodil lidstvo z nadvlády Luciferovy. Místo jim nebylo sděleno, ale dostali příslib, že je povede světlo, které mají následovat.

Toto světlo neviděli jen Tři králové, ale i mnozí jiní, kteří je vnímali jako zářící hvězdu nad Betlémem. Ve své podstatě stejný fenomén, jaký prožil Mojžíš a jeho národ s ohnivým sloupem.

Tři králové navštívili nejdřív Heroda. I tato návštěva patřila k plnění Božského plánu, aby Herodes poznal proroky hláсанou pravdu o příchodu Mesiáše. Herodes, ovládaný vůlí Luciferových služebníků, vydal však ze strachu o svou moc příkaz k zavraždění všech novorozenců mužského pohlaví.

I tito novorozenci byli dobrovolnou inkarnací duší, které již před zrozením souhlasili se svou blízkou smrtí. Josef a Marie odešli s dítětem z Jeruzaléma opět do Betléma, kde chtěli určitý čas pobýt a vrátit se opět do Nazaretu. Ale Božím poslem bylo Josefovi sděleno, aby odešel se ženou a dítětem do Egypta, kde zůstali až do Herodovy smrti a teprve potom se vrátili do Izraele.

DĚTSTVÍ A DOSPÍVÁNÍ

Ježíšovo dětství probíhalo tak jako dětství ostatních pozemských dětí. Učil se mluvit, běhat, hrál si s kamínky a dělal stejné chyby, jako děti ve svém věku dělají. Již v dětství se však u něho začínaly projevovat hluboké mediální schopnosti, dar jasnovidnosti a vnímání vnitřního hlasu.

Přišla doba, kdy se začalo rozvíjet jeho rozumové vědomí. Vysocí duchovní průvodci byli stále v jeho blízkosti, učili ho vnímat a poznávat čisté, člověkem nezakreslené duchovní pravdy, což bylo základem pro jeho pozdější kazatelskou činnost.

Ale Ježíš stále ještě nevěděl, kdo je, které a jaké úkoly ho očekávají. Na svou pravou existenci se nebyl schopen ve hmotném těle upamatovat. Dospíváním se stále více rozšiřoval obzor jeho duchovních poznatků a neustálým stykem s provázejícími ho anděly i čistota jeho života.

*„A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.“
Lukáš 2, 52.*

Protože byl inkarnací vysokého ducha, byla vysoká i jeho inteligence, projevující se všestranným nadáním. I Ježíš se musel učit s těmito dary správně zacházet. Podléhal stejným chybám jako každý z nás, ale přemýšlel o svých slabostech a prohřešcích, aby je příště nečinil.

Překonáváním lidských slabostí získával stále více duchovní čistoty, síly a poznání, právě tak, jak je tomu až dodnes v životě každého člověka. Pracoval v otcově tesařské dílně, ale i v cizích domech, které jeho práci často vyžadovaly. Lidé cenili vysokou kreativitu a hodnotu jím provedených prací. Současně se vzdělával ve čtení a psaní.

S růstem Ježíšovy vnitřní síly a lásky k Otci rostly i útoky negativních sil. Život na Zemi je stálým bojem mezi dobrem a zlem a Ježíš byl tomuto boji zvláště silně vystaven. Rodiči a učitelé byli vedeni k víře v jednoho Boha. Vysvětlovali mu vše, co se mu zdálo nesprávné a čemu nerozuměl. Ale Ježíš byl často s danými odpověďmi nespokojen.

Těžký vnitřní boj mu způsobovaly nesčetné chyby a omyly hebrejské náboženské nauky. V průběhu let se v ní nashromáždilo působením lidské vůle mnoho omylů, představitelé židovských náboženských obcí přizpůsobovali často mnohé pravdy pravdě vlastní.

Stejnou cestou šlo i pozdější křesťanství, protože člověk není schopen pod vlivem negativního ovlivňování rozpoznat a udržet čistou pravdu. Jestliže Ježíš, vedený silnou vnitřní intuicí svého čistého ducha, proti učeným nesprávnostem protestoval, byl kárán rodiči a svými učiteli.

Židovský zákon vyžadoval, aby byl každý dvanáctiletý chlapec před přijetím za člena židovské náboženské obce představen v Chrámu farizejům a zákoníkům.

Nesprávně vykládané duchovní pravdy přivedly dvanáctiletého chlapce Ježíše v Chrámě jeruzalémském k projevům, kterým s úžasem naslouchali prostí lidé i náboženští hodnostáři s otázkou na rtech: „Odkud má toto dítě své znalosti a schopnosti?“

DOSPĚLOST

Rozhodujícím okamžikem Ježíšova dosavadního života se stala doba, kdy ho veřejně představil Jan Křtitel jako „*beránka Božího, který přišel zabránit rostoucím hříchům světa*“.

Tato slova byla potvrzena světlem a shůry přicházejícími slovy: „*Ty jsi můj milovaný syn, na němž jsem našel zalíbení.*“

V tomto okamžiku hlubokého poznání potvrdili Ježíšovi jeho stálí Boží průvodci pravdu, že je prvorozeným synem Božím a že musí zůstat pevný proti svodům a útokům Luciferovým, chce-li splnit úkol, který si před svojí inkarnací předsevzal: Uvolnit cestu z Luciferovy nadvlády všem, kteří hledají cestu zpět k Bohu.

V čem spočívalo jeho vítězství nad Satanem se však Ježíš dověděl teprve tehdy, když se na Golgotě oddělil jeho duch od hmotného těla.

Ježíš, který se utrpením a bojem proti svým lidským přestupkům naučil pokoře a oddanosti Bohu, měl největší strach z toho, aby ho lidská slabost nesvedla k prohřeškům proti Boží vůli a aby tím neohrozila jeho životní poslání.

Satan a jeho pomocníci ho nevýslovně mučili. Satan zpočátku nevěděl, že Ježíš je inkarnovaný Kristus. Jakmile to poznal, nasadil proti němu všechny své síly, aby ho svedl k odpadu od Boha.

To však neznamená, že Satan bojoval proti Bohu. Byl si příliš dobře vědom toho, že by to byl boj bezvýsledný. Ale Ježíš, ovládaný hmotným tělem a jeho slabostmi, se mu zdál lehkou kořistí.

Pravou souvislost mezi mučednickou smrtí Ježíšovou, která znamenala vítězství nad jeho nástrahami a svody, Lucifer nepoznal. Doufal, že nepodaří-li se mu svést Ježíše k odpadu od Boha, podaří se mu vyvolat nedůvěru lidí ke stále více se rozšiřujícímu Ježíšovu učení. Zde podlehl Satan těžkému omylu.

Nesmírné fyzické a duševní boje prodělal Ježíš v době svého pobytu v poušti. Nadlidské útoky satanských sil na tělesně zeslabeného, hladem a žizní trpícího Ježíše měl Pavel před očima, když říká, že Ježíš se slzami v očích a se zoufalými výkřiky prosil Otce o pomoc proti jejich útokům.

Ježíš byl sám, nikdo s ním nebyl, kdo by ho podpořil. Utěšující slova a láska matky, pomoc sourozenců nebo přátel ho nedosáhly. Zůstal sám v době nejtěžších zkoušek, kdy každý z nás touží po pohlázení a láskyplném slově. Putoval pouští, provázen jen vytím divokých zvířat, žizní a hladem.

Luciferovi pomocníci stáli neustále před jeho jasnozřivým zrakem, plni svodů, slibů a hrozeb. Snažili se mu vtisknout do srdce zoufalství, nedůvěru v Boha a v sebe sama. Plní nenávisti vysmívali se jeho důvěře v Boží pomoc a věrné lásce k Otci. Přicházeli stále znovu. Nejprve s maskou oddaných přátel, připravených k pomoci,

vydávali se za anděly světla, Boží pomocníky, ale i jako nenávisti plní nepřátelé.

Čtyřicet dní a nocí trval tento boj mezi světlem a tmou. Jejich vítězství nad Ježíšem by znamenalo vítězství Luciferovo. Ježíš, zeslabený tělesnými a duševními boji, volal neustále v slzách o pomoc svého otce, o sílu vydržet útoky svého zlu propadlého bratra. Ten přišel poslední den sám a hovořil k Ježíšovi: „A ty, ty si myslíš, že jsi synem Božím? Dokaž mi to! Syn Boží nemusí přece trpět hladem a žízní! Proč neproměníš tento kámen v chléb? Podívej se na mne! Já jsem syn Boží, ale odešel jsem od Boha, který tě zde nechává trpět. Já dokážu zázraky, ode mne dostaneš všechno, co potřebuješ, všechno, co si přeješ. Ta nejlepší jídla, pití a všechna bohatství světa ti dám, půjdeš-li se mnou."

Z posledních sil mu Ježíš odpověděl:

„Odejdi ode mne, Satane! Nechci tvůj chléb a bohatství. Můj Otec mi dá v pravý čas dostatek jídla a pití, abych zůstal na životě. Odejdi ode mne, nepotřebuji tvoji pomoc!"

Satan se však nenechal odradit: „Dobře, jak chceš. Když mně nemůžeš ukázat žádný zázrak, můžeš volit jinou cestu, abys mně dokázal, že jsi synem Božím. Já tě chci oprostít ode všech falešných iluzí a dokážu ti, že synem Božím nejsi. Vidiš tady tu skálu? Jdi a skoč dolů! Syn Boží nemusí mít strach, je přece chráněn andělskými pažemi a nic se mu nemůže stát. Jdi, skoč dolů!"

Ježíš mu odpověděl:

„Nepokouším, ale poslouchám svého Otce, který mi svou lásku nedokazuje tímto způsobem. Až přijde správný čas, dá mi důkaz, že jsem jeho synem. Důkaz, který poznáš i ty sám!"

Po této odpovědi se stáhl Lucifer s výsměchem zpět, ale stále ještě s nadějí, že se mu podaří Ježíše svést. Věděl, že jeho nej větší úspěchy leží v hmotné oblasti. Vždyť se mu podařilo svést Nabúkanedsara v říši babylónské, Heroda i Tiberia, proč by to nedokázal u Ježíše Nazaretského, i když proti němu dosud ztratil každý boj.

Zbývala mu ještě jediná možnost: tělesné utrpení a tu se rozhodl využít až do posledního.

Bůh neplýtvá svými dary. Každý z nás si je musí vysloužit, tak jako Ježíš sám si musel všechnu sílu, kterou mu Bůh daroval, vysloužit věrností a oddaností svému Otci.

Dospělý Ježíš se stále znovu, pokud mu to jen bylo možné, vracel do Chrámu, aby vedl rozhovory s přítomnými zákoníky a s lidmi.

Matka Maria nebyla vždy srozuměna s tím, co hovořil. Židovské zákony byly velmi přísné a rychle docházelo k odsouzení, že jím prohlášené pravdy jsou rouháním proti Bohu. Kárala ho a prosila ho o zdrženlivost, protože si byla vědoma velké moci farizejů a služebníků Chrámu. Ježíš však odpověděl vždy stejně:

„Říkám jen to, co říci musím. To, co říkám, je pravda, od které neustoupím.“

Často odcházel z domova do klidu a ticha přírody, kde hovořil se svými vysokými průvodci, kteří ho připravovali na budoucí poslání kazatele. Přijímal od nich chválu, mnohdy i kárání, tak jak to vývoj a růst člověka vyžaduje.

Brzy poznal, že se přiblížila doba, kdy musí připravit svou rodinu na to, že se rozhodl odejít, aby plnil úkol kazatele. Jednoho dne po společné modlitbě řekl:

„To, co se modlíte, není správné. Nejste moji rodiče. Mám jen jediného otce a tím je můj Otec na nebesích. Byl jsem mezi vámi zrozen, abych splnil na Zemi Otcem a mnou vyvolený úkol. Proč mě neustále zdržujete?“

Jeho sourozenci reagovali neporozuměním. „Jak můžeš něco takového tvrdit? Jsme přeci tvoji bratři, máme stejného otce a matku. Jsi pomatený, že to nevidíš?“

Pro rodinu Ježíšovu to byla stejně těžká doba jako pro Ježíše samotného. Rodina považovala za správnou jen židovskou nauku, ve které byli všichni vychováni a najednou slyšeli od svého bratra, že mnohé není správné. I ostatní spolužijící ukazovali na Ježíše a jeho rodinu prstem a vedoucí synagógy neustále kárali Ježíšova slova a nabádali

rodinu, aby syna a bratra držela zpět. Zvláště tvrdě postihlo rodinu rozhodnutí židovské Vysoké rady, která vyřkla nad Ježíšem a všemi, kteří ho následovali, klatbu.

Jan 9, 22: „Neboť Židé se usnesli, aby ten, kdo Ježíše uzná jako Mesiáše, byl vyloučen ze synagogy.“

Hovořili o něm jako o ďáblem posedlém pobuřovači národa. Nic jim nebylo dost dobré k znečištění Ježíšovy veřejné činnosti.

Po těžkých, úspěšně zdolaných zkouškách věrnosti a oddanosti Bohu nastoupil Ježíš cestu kazatele. Když se dověděl, že Jan Křtitel je uvězněn, odešel do Galileje. Rozdal vše, co mu patřilo, chudým a opatřen jen tím nejpotřebnějším usadil se v Kafarnaum, v území Zabulón a Neftalim, aby splnil slova proroka Izaiáše:

„Země Zabulón a Neftalim, směrem k moři, za Jordánem, Galilea pohanů - lid bydlící v temnotách uvidí veliké světlo; světlo vzejde těm, kdo seděli v krajině stínu smrti.

Od té chvíle začal Ježíš kázat:

'Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské!'

Když procházel podél Galilejského moře, uviděl dva bratry, Šimona zvaného Petr a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim:

'Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí!'

Oni hned zanechali síť a šli za ním. O něco dále uviděl dva jiné bratry, Jakuba Zabedeova a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zabedeem spravují síť; a povolal je. Ihned opustili loď i svého otce a šli za ním.

Ježíš chodil po celé Galileji, učil v jejich synagógách, kázal evangelium království Božího a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu v lidu. Pověst o něm se roznesla po celé Sýrii. Přinášeli k němu všechny nemocné, postižené rozličnými neduhy a trápením, posedlé, náměsíčné, ochrnuté, a uzdravoval je. A velké zástupy z Galileje, Desitiměstt, z Jeruzaléma, Judska i ze Zajordání ho následovaly." Matouš 4, 15-25.

Průvodci Ježíšovi byli slabými lidmi své doby, schopni přijmout jen zlomek čisté pravdy, kterou je Mistr učil. Mesiáše si představovali jinak. Ježíš se jim nechal poznat jako syn živého Boha a musel svá tvrzení podložit činy, aby mu uvěřili. Uzdravoval s Boží pomocí nemocné, křísil mrtvé, činil zázraky, ale vždy zdůrazňoval, že tyto činy nevycházejí z jeho moci, ale z moci nebeského Otce.

Ne všechny nemocné však mohl uzdravit. Mnozí z nich si přinesli na Zemi svou nemoc jako karmu a proti karmické zákonitosti zasahovat nesměl. Nikdy o sobě Ježíš nehovořil jako o Bohu, ale jako o synovi Božím. Nikdy nevyřkl, že je v něčem stejný jako Bůh sám, kterého vždy stavěl vysoko nad sebe. Jakým právem hovoří pozemské konfese o Kristovi jako o Bohu, o matce Marii jako o matce Boží?

Úspěch Ježíšovy spasitelské úlohy byl odvislý od dvou nutností: Nejdříve musel přivést duše inkarnované na Zemi k tomu, aby byly schopné odmítat zlo.

Dalším velmi těžkým úkolem bylo přinutit Lucifera k uvolnění všech, kteří se toužili vrátit zpět k Bohu. Nejvyšší a nejtěžší úkol, jaký byl kdy svěřen člověku.

NAPLNĚNÍ

Čím více se blížilo naplnění Ježíšova spasitelského plánu, tím častěji docházelo k rozporům mezi ním a farizeji. Většina z farizejů a Židů byla přesvědčena, že očekávaný Mesiáš přijde na Zemi s velkou slávou a bude žít v bohatství. Ježíš, který volil chudobu a všechno, co měl, rozdál potřebným, nesplňoval jejich očekávání. Proto na něho nevěřili a bojovali proti němu vši svou mocí.

Během posledních dnů svého života se Ježíš zdržoval v Betánii v domě Lazarově. Odtud odešel doprovázen šesti apoštoly do Jeruzaléma. Ondřej, Matouš a Petr s ním zůstali na Olivové hoře, ostatní šli dál do Kidrónského údolí.

Když se učedníci uložili k spánku, usedl Ježíš na nedaleký kámen a zadíval se, hluboce ponořen v myšlenkách, na osvětlený Jeruzalém, ležící mu u nohou. Modlil se a plakal v předtuše přicházejících událostí.

Ráno odešel i on s Ondřejem, Matoušem a Petrem do Kidrónského údolí, kde se sešli s ostatními učedníky, aby společně navštívili jeruzalémský Chrám. V jeho předdvoří se usadilo množství penězoměnců a obchodníků, kteří s velkým křikem nabízeli svoje služby a zboží. Ježíš je požádal, aby odešli, protože svými nekalými činy znesvěcují posvátné místo Chrámu. Když to nepomohlo, přinutil je s pomocí hlídačů odejít. Teprve potom vstoupil do Chrámu, kde kázal.

POSLEDNÍ VEČEŘE

Blížila se Pascha, slavnost na paměť odchodu Židů z Egypta. Petr s Janem odešli do města Jeruzaléma připravit společnou večeři. Mistr s ostatními apoštoly přišli později.

Rozlehlý sál, v němž večeřeli, byl vybaven polštáři z ovčí kožešiny, protože podle tehdejšího zvyku bylo jídlo přijímáno v pololeže na zemi. Ježíš pomazal, tak jak to židovský rituál vyžadoval, větvíčkou yzopu rám dveří beránci krví a upevnil větvíčku na hořejším rámu. Pak zpíval jasným, čistým hlasem společně se svými učedníky žalmy, přičemž procházeli podle předepsaného rituálu celým sálem.

Po ukončení zpěvu se Ježíš odebral do vstupního prostoru haly k mytí nohou svých průvodců, kteří se vzrušeně hádali, kdo z nich půjde jako první do království nebeského. Ježíš byl zarmoucen jejich počínáním, ale odložil svůj svrchní oděv a za pomoci Jana, který držel nádobu s vodou, umýval nohy svých učedníků a osušoval je lněným plátnem, které měl uvázané kolem boků. Když přišel na řadu Jidáš, hovořil k němu tiše, plný lásky, a prosil ho, aby odstranil ze své duše myšlenky zrady. Jidáš dělал, že nerozumí, co Mistr říká.

Poté odešli všichni společně do haly a usadili se na zemi na připravených polštářích, aby večeřeli.

Ježíš hovořil vroucně a s velkou láskou ke svým učedníkům o jejich budoucím životě a o úkolech, které mají splnit. Když jim sdělil, že s nimi již dlouho nebude a že jeden z nich ho zradí, došlo k velkému vzrušení.

Petr dal Janovi, který seděl Mistrovi nejbližší, znamení, aby se zeptal Mistra, kdo z nich ho zradí. Jan s hlavou na prsou milovaného Rabboni se zeptal: „Mistře, kdo z nás je schopen tě zradit ?“

Ježíš neodpověděl, ale ovinul kousek nekvašeného chleba locikovým listem, namočil ho v připravené omáčce a podal ho plný lásky Jidášovi. Podle tehdejších zvyků to byl symbol vážnosti, který Jidáše značně zneklidnil. Poté požehnal Mistr s láskou a vnitřním pohnutím připravené chleby a kalich s vínem.

Lámal chléb, podal ho Petrovi, Janovi a jako třetí přišel na řadu Jidáš. Ježíš mu řekl tiše několik slov. Jako fúriemi štvaný vyběhl Jidáš z místnosti a ztratil se v temné noci.

Po lámání chleba podával Ježíš učedníkům pohár s vínem. Sám nejedl a nepil.

Když se blížilo svítání, povstal, pozvedl ruce k nebi a žehnal všem přítomným, kteří tiše a vroucně naslouchali jeho slovům. Někteří z nich je zaznamenávali na pergamenové svitky, které nosili sebou.

ZAHRADA GETSEMANSKÁ

Úzkými uličkami spícího Jeruzaléma se všichni vraceli zpět do Kidrónského údolí. Cestou hovořil Petr se svým Mistrem a několikrát padlo stále znovu slovo „satana“ a „tar mágela“, což v aramejštině znamená satan a kohout. Ono slovo, kterým Mistr Petrovi naznačil, že i on ho zradí dřív, než kohout třikrát zakokrhá.

Tiše, v sebe ponořeni, šli Ježíš a jeho jedenáct apoštolů dále přes Cedron až k Olivetské hoře do zahrady Getsemanské. Když dosáhli jejích bran, ozařoval měsíc bledou, smutkem poznamenanou tvář Ježíšovu. Osm učedníků zůstalo v opuštěné boudě. Petr, Jan a jeho bratr Jakub doprovázeli Mistra dále. Ale ten chtěl zůstat sám.

Odešel do ústraní a vrhl se na zem s vroucným voláním k Otci, aby ho oprostil od strašných obrazů přicházejícího utrpení. Trpěl nesmírně, protože svým duchovním zrakem vnímal vše, co ho očekává. Když mu bylo vysvětleno, že jeho prosba: „Otče, můžeš-li, odejmi tento hořký kalich ode mne,“ nemůže být splněna, odpovídá pokorně,

plný lásky: „Tej nebudach! - Otče, tvá vůle se staň!" Smrtelně bledý, chvějíc se vnitřním utrpením a zalitý potem se asi za hodinu vrátil ke svým průvodcům, ale ti spali.

Ježíš se opět vrátil do samoty a tu se na něho vrhl Satan se vši silou, se svody a se stále se zesilujícím strachem z přicházejícího. Ježíš, ponořený do vroucí modlitby, prosil o sílu, aby satanské útoky překonal. Po nové strašlivé vidině budoucího utrpení mu stékaly krev a pot po čele. Bezvzádně klesl na zem a plakal.

Anděl Boží ve formě bílého oblaku přišel k němu, posílil ho ze zářícího kalicha, osušil mu slzy, očistil obličej a vlasy spleené potem a krví.

Takto posílen vrátil se Ježíš k Petrovi, Janovi a Jakubovi, ale ti opět spali. Ježíš je probudil a řekl jim, co ho očekává.

Na druhé straně říčky Cedron již bylo vidět hořící pochodně a slyšet hluk blížících se strážců Chrámu a pochopů velekněží Annáše a jeho zetě Kaifáše. Ozbrojeni meči a kopími, provázeni čtyřmi biřici s oprátkami a pouty a šesti farizeji, následovali Jidáše, který je vedl.

Když se přiblížili, šel jim Ježíš vstříc a ptal se:

„Koho hledáte?"

Jošua Nasarija!", odpověděli ozbrojenci.

„Ana! - To jsem já!" Tu padli všichni překvapeni k zemi.

„Komú! Ana Jošua! - Vstaňte! Já jsem Ježíš!"

Tu vystoupil Jidáš ze stínu stromů a přistoupil ke svému Mistrovi se slovy:

„Šláma, rabonni! — Bud' zdrav, Mistře!"

V zápětí se zvedl velký křik apoštolů, provázejících Ježíše:

„Ganába, magera, balsabuba, ganába Juda, Juda! - Ty bídáku, Belzebube, Jidáši. Jidáš je to, pryč s ním!"

Petr zvedl svou zbraň a udeřil plnou silou na pochopa Malchose a usekl mu ucho.

Ježíš zvedl utřáté ucho a přiložil ho na ránu, která se okamžitě zacelila. Pokáral Petra a dobrovolně se vydal do rukou ozbrojených pochopů,

kteří mu svázali ruce a kolem pasu připevnili řetěz, z něhož vycházely čtyři provazy, na nichž byl Ježíš vlečen.

Před ním šlo deset ozbrojených žoldněrů a šest farizejů, poslušně velekněze Annáše. Ježíšovi učedníci utekli ze strachu před ozbrojenci, jen Jan následoval v určité vzdálenosti hlučící průvod, bos, nalahko oblečený, přes ramena lněný přehoz, spjatý kovovou sponou. Když ho na rozkaz farizejů pochopové pronásledovali, podařilo se jim uchopit konec přehozy, ale Jan rozepjal rychle jeho sponu a unikl jim.

Cestou týrali Annášovi pochopové Ježíše výsměchem, bitím a ponižováním nejhrubšího druhu. Po příchodu do předměstí Pohela jim přišlo na pomoc mnoho dalších ozbrojenců. Hulákání a nadávky se rozléhaly až do dalekého prostoru. Z domů vybíhali lidé a ptali se: „Ma hada? - Co se děje?“ Ale suroví ozbrojenci je hnali obušky pryč.

Stále více se ozývaly výkřiky rozhořčení a soustrasti, protože v Ofélu, kudy byl Ježíš vlečen, bydlelo mnoho chudých, kterým často pomáhal. Několikrát upadl, stržen barbarskými pochopy a nemohl vstát, protože byl svázán.

Jeden z pochopů se slitoval, uvolnil, provázen křikem a protesty ostatních, Ježíšova pouta a dal mu napít.

DOKONÁNO JEST

Přibližně o půlnoci byl Ježíš dovlečen k Annášovi, hořícímu nenávistí a zlomyslnou radostí, že ten, který tak často upozorňoval na chyby a omyly veleknězi a farizejů, je nyní v jeho moci.

Bledý, zakrvácený Ježíš v pošpiněném oděvu, po celém těle poset krvavými ranami, stál mlčenlivě, ale pevně před veleknězem Annášem, který ho přivítal výsměchem a ponižováním.

Na všechny zlomyslné otázky Annášovy odpovídal Ježíš s klidnou důstojností a jistotou. Když jeden z Annášových pochopů upozoroval, že Annáš dotčeně stáhl obočí nad některou odpovědí, udeřil Ježíše plnou silou své paže do obličeje. Ježíš upadl, krev se mu řinula po tvářích. S nesmírnou brutalitou byl znovu pozdvížen a hrůzný výslech pokračoval.

Mezitím docházelo ve sbíhajícím se davu ke stále většímu nepokoji, k rámusu a hádkám. Po výslechu s protikladnými výpovědmi četných svědků ukončil Annáš rostoucí zmatek, napsal na pergamenový svitek obžalobu Ježíšovu a poslal ho ke svému zeti Kaifášovi, před Vysokou radu, tzv. Synedrii.

V předdvoří sálu Vysoké rady byl zapálen oheň, kolem něhož se shromáždili Kaifášovi pochopové, vojáci, služebníci, ale i lehké ženy a služky. Ty roznášely alkoholické nápoje, pekly pro vojáky chleby a sloužily mužům. Zdejší atmosféra se spíše podobala hlučnému jarmarku s prostopášnostmi všeho druhu než předdvoří sálu Vysoké rady.

Prostornou síň ozařovaly pochodně a nesčetné lampy. Z jejího kruhového středu se stupňovitě zvedala sedadla členů Vysoké rady.

Kaifáš sám stál uprostřed sálu v purpurovém brokátovém plášti s vyšívanými zlatými květy. Na hlavě podivně formovanou čapku s malým rohem vpředu, v jejímž středu nad čelem stálo vyšito slovo Jahve". Na prsou měl věštecký štít Euphod. Na něm zářily ve čtyřech vodorovných a třech svislých řadách drahé kameny se jmény dvanácti kmenů izraelských. Kaifáš očekával předvedení Ježíšovo s velkou netrpělivostí.

Konečně, s ohlušujícím pokřikem, s kopanci a ranami, s výsměchem a nenávistí byl Ježíš doveden do síně. Na nádvoří uviděl Jana a Petra, ale odvrátil od nich zrak, aby je neprozradil a nevystavil týrání. Kaifáš přijmul Ježíše s potupnými nadávkami.

Nejprve bylo veřejně přečteno obvinění Annášovo. S křikem a posměšky byla davem přijata vzájemně si odporující svědectví.

Kaifáš vyzval Ježíše, aby odpřisáhl, že je synem Božím. Ten odpověděl s důstojností, provázenou neotřesitelným klidem a jistotou: „Ano, jsem syn Boží!"

Tu zvedl Kaifáš okraj svého brokátového roucha, nařízl ho nožem a roztrhl ve dvě. Pak oznámil čekajícímu davu zatracující odsouzení Ježíšovo. Ostatní členové rady vstali se svých míst a potvrdili Kaifášův rozsudek. Kaifáš předal ztýraného Ježíše svým pochopům, kteří ho odvlékli s výsměchem a ranami do sklepního vězení.

Při cestě do vězení pohlédl Ježíš smutně na Petra. Ten právě zapřel svého Mistra, když se ho potřetí ptal bratr Malchosův, zda nebyl s Ježíšem v zahradě Getsemanské. V zápětí se ozvalo kohoutí zakokrhání. Zahanbený, lítostí zlomený Petr zakryl svou tvář a odešel s trpkým pláčem.

V podzemním vězení uvázali Kaifášovi pochopové Ježíše k nízkému sloupu a celou noc ho nevysslovně mučili. Ježíš trpěl mlčky a modlil se za své mučitele.

Ráno se znovu sešla Vysoká rada. Josef z Arimatie a Nikodém se pokoušeli oddálit provedení rozsudku smrti, ale bez úspěchu. Zeslabenému Ježíšovi byl kolem krku položen těžký řetěz, na němž byl odveden k římskému místodržícímu Pontiu Pilátovi.

Pontius Pilatus, pánovitý, pověřčivý, chtivý, ale labilní člověk, měl své sídlo v římské pevnosti Antonia, na severozápadním výběžku chrámového návrší.

Mramorové schodiště s mnoha stupni vedlo od fóra nahoru k paláci místodržitele. Mezi fórem a vlastním palácem bylo nádvoří se dvěma bránami. U západní brány stála strážnice římské posádky a proti ní byla postavena krásná, zděná terasa s kamennými sedadly. Z této plošiny, zvané Gabbatha, vyhlášoval Pilát svoje rozsudky. Nádvoří bylo odděleno od fóra kamennými lavicemi a sloupořadím.

Bolestí zlomená matka Maria, Jan a Maria Magdalena stáli pod terasou.

Židé zůstali stát na nádvoří a pochopové přivlékli Ježíše před Piláta.

Pilát, obklopen římskými důstojníky a legionáři, ležel na mramorovém lehátku. Nad ním byly vztyčeny emblémy římské moci. Židé mu předložili Ježíšovu obžalobu a vyžadovali rozsudek smrti.

Když se Pilát dověděl, že Ježíš je Galilejec, přesunul pro něho nepříjemné rozhodnutí na židovského krále Heroda z Galileje.

Ježíšovi nepřátelé byli nespokojeni a jejich zajatec musel pykat za Pilátovo odmítnutí. Ježíš byl znovu spoután a vlečen k Herodovi.

Pilátova manželka, Claudia Procla, byla hluboce dojata Ježíšovým utrpením. Zděšena surovostí pochopů a pod dojmem živých snů, které ji přesvědčovaly o jeho nevině, prosila svého muže, aby Ježíše neodsuzoval. I na Piláta učinil Ježíš silný dojem. Protože nevěděl, jak se má rozhodnout, stáhl se do své komnaty, obětoval svému božstvu a prosil o znamení, co má dělat. Na jedné straně se bál Ježíšovy moci, na druhé straně se bál pomsty svých pohanských bohů, proti kterým Ježíš bojoval. Nakonec však slíbil své manželce, že nepodlehne nátlaku Židů a Ježíše neodsoudí.

Herodův palác ležel severně od fóra v novém městě Jeruzaléma. Herodes, polichocený Pilátovým rozhodnutím, očekával Ježíše v trůním sále na bílém mramorovém trůnu s purpurovými poduškami.

Když před něho přivedli bolestí zeslabeného Ježíše, znečištěného krví, prachem a špínou, odvrátil se s ošklivostí a nařídil, aby byl obžalovaný nejprve očištěn. Poté předstíral mírumilovného vládce a nabídl Ježíšovi víno. Ten však odmítl.

Když Ježíš neodpovídal na dané otázky, rozzlobil se Herodes. Annáš a Kaifáš se snažili ještě stupňovat jeho zlost, ale Herodes se nedal od nich ovlivňovat. Smrt Jana Křtitele, kterého nechal zabít, v něm zanechala hluboké výčitky a nejistotu. Zasypal Ježíše posměšky a poslal ho zpět k Pilátovi.

Annáš, Kaifáš a jejich přívrženci se obávali, že Pilát Ježíše osvobodí. Proto nechali svolat všechnu chátru z Jeruzaléma a okolí a podplatili ji, aby vyžadovala Ježíšovu smrt.

Matka Maria s Marií Magdalénou a Janem stáli třesoucí se pláčem, bolestí a strachem o Ježíšův život opět pod Gabbatou.

Pochopové přivlékli Ježíše znovu před Pilátův palác. Spolu s ním byl přiveden i zločinec Barabáš.

Pilát vystoupil na terasu a nabídl davu propuštění zajatých. Po krátkém zaváhání začali lidé, poštvaní veleknězi a jejich přísluhovači, zlostně křičet. Pilát se ptal znovu, kterého ze zajatých má propustit. Dav začal křičet: „Barabáše, osvobod’ Barabáše!“ Pilát nechal zatroubit trubače, aby se dav utišil a ptal se: „Co se má stát s Ježíšem Nazaretským?“ Tu povstal obrovský křik: „Salábu! Saíábu! - Ukřižuj, ukřižuj!“

Pilát propustil Barabáše a nechal Ježíše bičovat. Pochopové odvlékli Ježíše středem běsnícího davu k bičovacímu sloupu před strážnicí. Ježíš si svlékl sám svrchní roucho, i když jeho zakrvácené, od pout oteklé ruce měly málo síly. Kati ho přivázali ke sloupu. Šest mužů ho bičovalo s nesmírnou surovostí a silou. Nejprve na zádech, pak na celém těle, naposled vpředu. Pod jejich ranami naběhla kůže trpitele, začala praskat a krev zalévala stále více zmučené tělo. Když ho konečně odvázáli, zůstal ležet jako v bezvědomí před sloupem. Přehodili přes něho šaty a vedli ho opět ke strážnici.

Když vlékli Ježíše kolem velekněží, ti se plni zlosti od něho odvrátili. Na nádvoří před strážnicí mu pochopové přehodili přes ramena starý vojenský plášť, posadili ho na stolicí a na hlavu mu nasadili trnovou korunu. Neměla tvar věnce, jak je často zobrazována, ale vysoké čepice.

Proudý krve znovu zaplavily obličej trpitele, stažený nesmírnou bolestí. Do ruky mu vložili hůl, která měla spolu s trnovou korunou symbolizovat Ježíše, krále Nazaretského. Dav ho zahrnul posměšky, plival na něho a křičel: „Sláma, mešichá - Ať žije Mesiáš!“

Ježíš, rozpálený horečkou ze zanícených ran, trpěl nesmírnou žízň. Otevíral stále znovu vyschlá ústa a bylo zřejmé, že mnohem větší utrpení než nesčetné rány mu působí žízeň.

Po krátké době ho odvlékli opět před Piláta. Ten, plný soucitu, ale i ošklivosti před obrazem, který měl před očima, nechal Ježíše předvést na Gabbatu. Otřesen až do hloubky duše hrůzným obrazem Ježíšových muk a barbarstvím davu, pronáší známá slova: „Ecce Horno! - Ejhle, člověk!“

Veleknězi, puzeni nesmírnou nenávistí, vyžadovali: „Ukřižuj ho, ukřižuj ho!" A dav se přidal k nim. Zmatek se stále stupňoval, někteří vylezli na ploché střechy domů kolem fóra a křičeli odtud: „Salábu! Salábu! - Ukřižuj! Ukřižuj!"

Pilát musel ustoupit. Dal si od služebníka přinést nádoby s vodou a omýval si ruce, aby se symbolicky očistil od nespravedlivého rozsudku. Nechal si přes ramena přehodit slavnostní plášť a zlomil nad Ježíšem hůl, symbol pro odsouzení k smrti. Matka Maria omdlela a padla k zemi. Zatímco Pilát psal na svém trůně rozsudek, odvlékli kati Ježíše. Protože mu nemohli navléci přes trnovou korunu jeho roucho, utkané matkou Marii, strhli ji. Všechny rány se znovu otevřely a silně krvácely.

Annáš a Kaifáš vyžadovali od Piláta, aby na tabulce na horním trámu kříže nebyl Ježíš označen jako král židovský, ale nebylo jim vyhověno. Konečně obdrželi pergamenový svitek s potvrzením rozsudku nad Ježíšem. Poté rychle pospíchali do Chrámu, aby nepropásli oběť beránka při zahájení slavnosti Pascha.

Biřici přinesli kříž. Na hlavním břevnu byly přivázány dva menší příčné trámy. Dobrovolně, s vypětím posledních sil, zvedl Ježíš kříž na pravé rameno. Trubači Pilátových jezdců zatroubili signál a průvod se dal do pohybu.

Matka Maria, podporovaná Janem, padá před svým synem s pláčem na kolena. Ježíš se na ni zadívá pln lásky a lítosti, obrací se na Jana a říká: „Immi, haré brich! - Matko, zde je tvůj syn!"

K Janovi pronáší slova: „Haré haramách! - Zde je tvá matka!"

Aby nebyl konec kříže vlečen po zemi, byly na něm přivázány dva provazy, které drželi dva pochopové.

Před průvodem šel trubač, který na každém rohu vyhlašoval rozsudek. Za ním šli katovi holomci se žebříky a nástroji. Za skupinou farizejů na koních nesl mladý pochop tabulku, která byla později přibita na kříž. Tři řádky, aramejsky, latinsky, řecky: Ježíš Nazaretský, král židovský." Za ním vlekli pochopové Ježíše, nesoucího kříž, obklopeni římskými legionáři.

Cesta na Kalvárii vedla úzkými, strmými uličkami starého města. Z otevřených oken zasypávali diváci Ježíše odpadky a posměšky. Zeslabený Ježíš klesal pod břemenem kříže stále častěji. Ještě jednou naposled viděl svoji matku a zdraví ji plný lásky: „Immi, immi! - Matko, matko!“ Maria odpovídá: „Bri! - Můj synu!“ Ale pochopové hrubě odtrhli matku od syna, který opět klesl vysílen k zemi. Jan a Maria Magdalena - ani ona nestála pod křížem Ježíšovým - odvedli Marii do Janova příbytku, kde zůstala po celou dobu až do Ježíšovy smrti. Nestála pod jeho křížem, apoštolové to nedovolili, protože viděli utrpení matky, která by nesnesla rostoucí muka a smrt svého syna.

Po Ježíšově ukřižování a smrti se Maria vrátila domů, do Nazaretu, kde žily její další děti. S Marií Magdalénou a s apoštoly však zůstala ve stálém spojení.

Pochopové viděli, že Ježíš není schopen těžký kříž dál nést a hledali pomoc.

Tu se blížil Šimon z Kyrény, který se vracel se svými syny z práce na poli domů. Přinutili ho, aby pomohl Ježíšovi nést kříž. Šimon uchopil s křikem a nadávkami kříž na samém konci, takže Ježíš musel nést dál jeho celou váhu. Ježíš se obrátil k Šimonovi s bolestnou prosbou v očích. Ten se zastyděl a zvedl kříž na svá ramena.

Po několika krocích se k Ježíšovi přiblížila v doprovodu devítiletého děvčátka vznešená dáma Serafia, která byla před časem uzdravena, když se dotkla Ježíšova oděvu. Strhla šátek se svých ramen a podala ho Trpiteli, aby si mohl otřít krví zbrocený obličej.

Ježíš přitiskl šátek lehce na svou tvář a vtiskl do něho svou podobu. Podal ho Serafii zpět, která ho okamžitě skryla pod svým oděvem. Děvčátko chtělo Ježíše posílit jídlem a pitím z přineseného alabastrového nádobí, ale biřici je surově odtrhli. Dítě začalo usedavě plakat, ale bezcitný dav je spolu se Serafií odstrčil.

Krátce před městskou branou klopýtl Ježíš a znovu upadl. Pochopové se obávali, že jim zemře pod rukami, křičeli na něho: „Kóm,

kóm! - Vstaň, vstaň!", pozvedli ho a vlekli ho dále. Na okraji cesty stály ženy a plakaly lítostí nad Ježíšovým utrpením. Ježíš se k nim obrátil a pravil: „Beát Jerušlem! - Dcery Jeruzalémské, neplačte nade mnou, ale nad sebou samými a nad svými dětmi!"

Pilát sledoval v doprovodu legionářů v nevelké vzdálenosti celý průvod až ke Kalvárii, odkud se vrátil zpět do hradu Antonia.

Na Kalvárii spojili katovi holomci trámy kříže do formy velkého Y. Pod nohy bylo připevněna malá opěra. Ježíš si musel na kříž lehout, aby mohli označit místa pro hřeby. Ježíš pokorně poslechl.

Nabídl mu omamující nápoj. Ježíš ho odmítl. Strhli mu oděv, položili ho znovu na kříž, připoutali mu ruce a nohy a přibili je železnými hřeby na dřevo kříže. Na další kříže byli přibiti ještě dva odsouzení. Kříže byly vztyčeny a upevněny v zemi.

Pod křížem losovali římsí legionáři o Ježíšovo červenohnědé roucho. U kříže stojící farizejové uráželi trpícího Ježíše a vysmívali se mu. Ten se však na ně jen útrpně podíval a prosil: „Aba, šebók lehón! - Otče, odpusť jim!" Dodatek: „Oni nevědí, co činí!" není v aramejském podání znám.

Kříž nebyl vysoký, Ježíšovy nohy byly asi metr nad zemí. Před očima odsouzenců byly vidět nad hradbami ploché střechy Jeruzaléma. V dálce Chrám s odleskem ohně na obětním oltáři. Kříže byly vztyčeny kolem poledne.

Náhle se začalo prudce stmívat, ale nenastala úplná tma. Lidé poznali, že se děje něco nadpřirozeného. Byla doba úplňku a zatmění slunce nepřicházelo v úvahu. Mnoho jich utíkalo se strachem do města zpět.

Zločinec, ukřižovaný na pravé straně, řekl Ježíšovi několik slov a ten mu odpověděl: „Amen, amen, amarna lach bjóm ate emi b' pardésa! - Staň se, staň se, ještě dnes budeš se mnou v ráji!" Pomalu ubíhaly minuty a hodiny. Ježíš nesmírně trpěl. Největší muka mu působila žízeň. S námahou vychází z jeho oteklých úst: „Aes-che! - Žízním!"

Jeden z vojáků namočil houbu v nádobce s hořkou esencí a podal mu ji na třtině ke rtům. Po krátkém čase říká Ježíš aramejsky začátek 21. Žalmu, slova, která většina lidí dodnes nepochopila: „Eloi, eioi, lema sebachtani! - Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil!".

Vysoce jasnovidný Ježíš byl stále schopen vnímat ve své blízkosti anděle Boží. Jen v poslední chvíli před smrtí ho museli opustit, aby je Lucifer neobvinil, že ne Ježíš sám, ale oni mu umožnili překonat ty nejstrašnější dábelské zkoušky před smrtí. Ježíš se cítil osamocen, neviděl žádného z Božích pomocníků, když pronesl tato slova.

Slábnoucí tělo Ježíšovo se více a více zbarvovalo do modra, smrtelné chroptění se zesilovalo, oči mu zapadaly do důlků. Náhle, s přílivem nepochopitelné síly, zvedl hlavu a zvolal silným hlasem, obrácen k nebi: „Šalém kolohi! Aba, bejadach afkid ruchi! - Dokonáno jest! Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha!" Hlava mu padla na prsa, kolena poklesla, celé tělo se na kříži uvolnilo a kleslo dolů. Syn Boží dokonal svoje poslání na Zemi.

V tom okamžiku se otřásla Země, mezi křížem Ježíšovým a křížem lotra po levici se otevřela hluboká trhlina. Závěs před svatyní v Jeruzalémském chrámu byl roztržen nadpřirozenou silou odshora dolů na znamení, že překážka mezi říší Boží a říší Luciferovou je pro všechny, kteří se touží vrátit k Bohu, Ježíšovou smrtí odstraněna.

To, co lze číst v Matoušově evangeliu, že vstali mrtví ze svých hrobů a objevili se v Jeruzalémě, neodpovídá pravdě. Tato slova byla do Bible vsunuta jejími korektory. Správné původní znění bylo: „Země se otřásala, skály pukaly, skalní hroby se otvíraly hlubokými otřesy Země a vyvrhly těla zesnulých."

Se strachem a úctou, neschopni slova, stáli římsí vojáci pod křížem. Jejich velitel arabského původu, Abu Nadr, uvěřil v jediného Boha a jeho ukřižovaného syna.

Po Ježíšově smrti začalo doposud panující šero ustupovat. Oba zločinci na křížích vedle Ježíše ještě žili. Kati jim zpřeráželi nohy, aby rychleji zemřeli. Na popraviště přijel římský šikovatel Cassius a vrazil

svoje kopí do pravého boku Ježíšova, aby se přesvědčil, zda je skutečně mrtvý. Z rány vystříkla krev a voda a potřísnila vojákův obličej.

Kolem čtyř hodin odpoledne přišli Nikodém a Josef z Arimatie se svými služebníky, kteří nesli pohřební plátna a vzácné masti. Hejtman Abu Nadr a šikovatel Cassius jim pomohli sejmout Ježíšovo tělo s kříže. Bylo umyto, natřeno vonnými mastmi, zabaleno do lněných pláten a v zahradě Josefa z Arimatie před Betlémskou bránou, vzdálenou asi sedm minut cesty, uloženo do hrobu, vytesaného ve skalní stěně. Jeho vchod byl zavalen velkým kamenem.

Všichni se vrátili v hlubokém pohnutí zpět do města. Jen Maria Magdalena a Maria Salome zůstaly sedět u uzavřeného hrobu a plakaly. Rabboni, náš milovaný Rabboni!

Příštího dne brzy zrána přišla Marie Magdalena k Ježíšovu hrobu a našla kámen, uzavírající otvor hrobu, odvalený. Hrob byl prázdný. S pláčem vyhledala Šimona Petra a oznámila mu i ostatním apoštolům, že *„vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili!“ Jan, 20, 2.*

Petr s několika dalšími učedníky našli v prázdném hrobě jen lněná plátna, ve kterých bylo mrtvé tělo Ježíšovo zabaleno. I oni věřili, tak jako Magdalena, že Mistrovo tělo bylo potajmu odstraněno, protože nevěděli o Ježíšově vzkříšení.

Když odešli, stála Maria Magdalena stále ještě před prázdným hrobem a plakala.

Náhle spatřila uvnitř hrobu u posmrtného lůžka Ježíšova dva světlé anděly. Ptali se jí, proč pláče a koho hledá.

„Ondesli mého Pána a nevím, kam ho položili!“ Jan, 20, 13. Ježíš však stál za ní, ale ona ho nepoznala. „Maria“, oslovil ji Mistr. „Rabboni!“

Překvapená Maria padla k Mistrovým nohám, ale ten ji vyzval, aby se ho nedotýkala. Jeho tělo nebylo ještě dostatečně zpevněno proudy životního ódu, které tvořily jeho dřívější tělo a byly opět použity k jeho novému postupnému zhmotnění.

Téhož dne večer navštívil Ježíš i ostatní učedníky, kteří se shromáždili potajmu v uzavřené místnosti, aby byli chráněni před přepadem Židů. Když přemohli svoje překvapení, prosili, aby jim vyprávěl o nebeské říši a o svém budoucím životě. Vyhověl jim a rozloučil se s nimi známými slovy: „Jestliže odpustíte hříchy, budou i vám odpuštěny.“

Tato slova byla člověkem a jím stanovenými institucemi pozměněna, přizpůsobena k zachování a posílení jeho moci, ve známý biblický citát: „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Jan 20, 23.

Ani sám Bůh nemůže odpustit člověku hříchy, protože by jednal proti vlastním zákonům. Jak si může člověk dovolit odpouštět někomu hříchy?

Ježíš se vrátil po své smrti ještě několikrát ke svým učedníkům, než odešel ke svému Otci. Provázel je v Galileji při lovu ryb na Tiberiánském jezeru, jedl s nimi a učil je dále duchovním pravdám. Slíbil jim těšitele a pomocníky v jejich další kazatelské činnosti.

Každý z nás si dovede představit radost matky Marie, která pobývala před návratem do Nazaretu v Betánii v domě Marie Marcus, v Jeruzalémě nebo v domě Lazarově s jeho sestrami Martou a Magdalénou, provázena stále Janem, Marií Magdalénou, ale i mnoha dalšími učedníky, kteří ji ctili jako svou matku. Při svém pobytu v Jeruzalémě chodila s Marií Kleopfou a s Marií Magdalénou denně za svítání nebo za soumraku opuštěnými uličkami města vzhůru na Golgotu až k prázdnému Ježíšovu hrobu.

Před koncem čtyřiceti dnů po své smrti svolal Ježíš učedníky do Jeruzaléma. Přiblížila se doba odchodu k Otci.

Poslední den, časně před svítáním, vedl je opuštěnými uličkami spícího města na Olivetskou horu.

Na jejím vrcholku byl zahalen nesmírným světlem, které na něho splývalo dolů ve formě oslnivě zářící korony. Prozářen, s levou rukou položenou na prsa, loučil se a žehnal pravou rukou všechny přítomné, v matném světle prosvítající Jeruzalém a obrácen do všech čtyřech světových stran celý svět.

Stoupal zahalen nesmírnou září stále výš a výš, splýval víc a víc se zhůry ho obklopujícím světlem, až s ním úplně splynul ve výšce prozářeného nebe. Všichni přítomní padli v hlubokém pohnutí na kolena. Jen matka Maria zůstala stát s pohledem upřeným do dohasínajícího světla, s rukama vztaženými nebi vstříc. Immi ! Immi! Bri!

Všechno, co Ježíš učil, činil a vytrpěl, znamená drahocenný odkaz všemu lidstvu. Přemýšlejte o utrpení Ježíšově, o jednání jeho tehdejších spolužijících a srovnávejte je s jednáním mnohých z nás dnes.

Kolikrát denně voláme svým bližním vstříc: „Ukřižuj!“, aniž bychom přemýšleli o pravdě našich obvinění.

Kolikrát křičíme sami sebe stále novými prohřešky pro život současný i budoucí, potácíme se mezi vírou a nevírou a zrazujeme pro zisk a slávu nejvěrnější přátele.

Jsmo schopni milovat své nepřátele a prosit za ně: „Otče, odpusť jim!“?

Odpověď je v každém z nás, jsme-li pokorní a spravedliví k ostatním a přísní sami k sobě.

*V každém okamžiku, kdy otevřeš své srdce
mé lásce vstříc,
povstanu znovu z hrobu,
abych tě provázel s láskou, nádherou
a neskonale radostí
cestami tvého života.*

Eva Bell-Werber: „Quit Talks with the Master.“